

Geest; ontmoeting in de verbindingsgang

1971 & 1980

Een gang, op de eerste verdieping en bijna helemaal van glas, verbindt de beide vleugels van het bejaardenhuis. Voor mij is deze gang mooi, zonnig en heel modern. Ik loop wat te dromen. In mijn eentje loop ik door de gang, maar ach welnee, een man groet mij en oeps, tegelijkertijd loopt hij door me heen. Er is toch plaats zat? Ik schrik me een hoedje als ik me realiseer dat ik door een geest word aangeraakt. Dat kan toch helemaal niet?

De geest van de heer IJzerman spoedt mij voorbij. Het is een krachtige geest en hij groet mij. Ik kijk hem nog na, wat raar zoiets bestaat toch niet?

Het is 1971 en ik werk als stagiaire in een bejaardenhuis. Intuïtief ga ik snel naar de ziekenafdeling en vraag aan het personeel of de heer IJzerman net is overleden. "Ja, hoe weet jij dat, die hebben we zojuist dood* gevonden." Dus toch, het is geen verbeelding, het bestaat, het is echt! Ik verdwijn snel van de afdeling, net als zojuist de geest.

Het weekend daarna ben ik thuis. Angstig vertel ik het als een schuchtere 17-jarige aan mijn moeder. Vanuit mijn opvoeding en de kerk heb ik meegekregen dat je je niet met de geestenwereld moet* bemoeien. Streng wordt me dat door mijn moeder opnieuw voorgehouden. Wat moet ik hier nou mee, de geesten bemoeien zich toch met mij?

Tijdens het afleggen van een overledene zijn we nog wel eens balorig en we gaan er vanuit dat er

Echo van het Eeuwige Leven

toch niemand is die ons hoort. We maken, bij wijze van uitlaatklep, ook wel eens grove grapjes. Geleidelijk word ik me hiervan bewust. Soms komt er toevallig iemand binnen of maakt de geest van de overledene contact met me. Ik vertel er niets over, angstig voor mijn gedachten, het oordeel en de straf van het kerkelijk denken, mijn moeder, ons gezin, de maatschappij, de wereld en wellicht de kosmos, God en het Hogere Zelf*.

Jaren later, als verpleegkundige, ben ik steeds vaker in staat de ziel van de mens te voelen. Tijdens het afleggen van net overledenen voel ik meestal de ziel die zich buiten het lichaam bevindt. Of ik voel de ziel van bovenaf op ons en het net verlaten lichaam neerkijken. Als zoiets gebeurd ben ik altijd rustig. Ik ervaar de dood als een doorlopend proces. Voor mij gaat de ziel na het fysieke leven verder.

Aangeraakt door een geest

Het is begin jaren 80 en ik werk als verpleegkundig nachthoofd in een regionaal ziekenhuis. Ik loop over de gang van een verpleegafdeling. Ik voel dat een geest mij aanraakt en blijf staan. Ik realiseer me dat achter deze deur een dode ligt en instinctmatig weet ik een naam. Een oude vrouw ligt er rustig dood te zijn. Ik zoek naar haar naam achter aan het bed, en ja het klopt met wat ik dacht. Ik voel geen angst maar juist een vredig gevoel, een vanzelfsprekendheid.

De dienstdoende verpleegkundigen van deze afdeling zitten rustig op hun post. Ik zeg zo rustig mogelijk: "Er is net iemand bij jullie overleden, mevrouw De Wit op kamer twee." Een van hen

Echo van het Eeuwige Leven

kijkt mij ongelovig aan en zegt dat ik mijn grapjes maar eens voor me moet houden. Ze hebben net nog een rondje langs de cliënten gemaakt en iedereen was nog in leven en er is niemand terminaal (stervende). Maar het is geen grapje sputter ik tegen en zeg: "Ik voel vaak de geest van iemand als die overleden is. Zo ook nu net toen ik op de gang langs deze kamer liep. Ik ben naar binnen gegaan en er is inderdaad iemand dood. Zou je even met me mee willen lopen?"

De verpleegkundige vindt dit toch hoogst merkwaardig, maar ze loopt mee. De dode is dood en niet begrijpend zegt de verpleegkundige tegen me: "Hoe is het mogelijk, jij bent ook een rare."

De kerk waarbij ik was aangesloten veroordeelde mijn geestervaringen. Op den duur wist ik niet wat ik ermee aan moest. Ik bemoeide me immers niet met de geesten; het was net andersom.

Volgens de kerk zou ik in de hel komen, maar in mijn beleving klopte dat niet. Van jongsaf aan voelde ik me bevriend met Jezus*. Dat was voor mij altijd erg vertrouwd. Toch hoorde ik in de kerk dat God en zijn genade alleen aan een enkeling is voorbehouden; wat een discrepantie.

Als verpleegkundige vertelde ik mijn ervaringen soms aan mijn toenmalige echtgenoot. Hij luisterde wel, maar ik kreeg de indruk dat hij er zelf niet in geloofde. Het was mijn illusie, mijn waarheid en ik had het gevoel dat hij mij stiekem een beetje gek vond. Vaak hield ik mijn ervaringen dan ook maar voor me.

Echo van het Eeuwige Leven

Uiteindelijk heb ik me in de jaren 90 bij de kerk laten uitschrijven. Ik was boos op de God van de kerk dat hij me niet hoorde en niet begreep. Helaas bleef ik met veel angsten en vragen zitten. Dat stimuleerde me om op zoek te gaan naar mijn eigen waarheid. De thema dagen en boeken van Hans Stolp bemoedigden me mijn eigen weg te gaan. Daarnaast las ik educatieve boeken en volgde jarenlang vele cursussen. Daarbij ging ik naar binnen bij mezelf ontdekte ik hoe dingen bij mij resoneerden. Vooral dat resoneren stond en staat centraal in mijn zoektocht.

Over engelen gesproken

1975

De kerstsfeer in de jaren 70 in een rooms-katholiek ziekenhuis is magnifiek; je ruikt de dennengeur van de vele kerstbomen. Thuis hebben we nooit een kerstboom en ik vind ze zo prachtig versierd. De één met ballen, de ander met engelenhaar of van die lange slierten zilverkleurig band, maar allemaal hebben ze een piek in de top.

Op eerste kerstdag heeft het hoofd van de afdeling, ze is verpleegkundige en non, een platenspeler meegenomen. Ze woont in het klooster dat met het ziekenhuis is verbonden.

Als dartelend jong meisje, in de functie van leerling verpleegkundige, heb ik met van dat zilverkleurige band wat in de kerstboom hoort, mijn lange blonde haren in een hoge staart samengebonden en van daaruit vijf vlechtjes gemaakt.

Al huppelend kom ik 's morgens vroeg om kwart over zeven de kamer van een zieke oude terminale man binnen. Op de gang klinken de eerste tonen uit de platenspeler: "Er is een roos ontloken."

Kalm schuif ik de gordijnen open en bedenk dat het zo zelig is dat deze man niemand heeft die zich om hem bekommert. Als ik mij omkeer naar het bed en zijn magere hand vastpak kijkt hij mij met wijd opengesperde ogen aan.

Echo van het Eeuwige Leven

Ik blijf hem niet begrijpend aankijken en met zijn hand in die van mij zegt hij stamelend: "Bent u een engel*, ben ik nu in de hemel?"

Eigenlijk moet ik een beetje lachen, maar die houding past me zeker niet. Deze man is in een fase van zijn leven beland waar ik nog geen weet van heb. Ik realiseer me dat hij zich niet eenzaam voelt en niet alleen is. Deze man heeft een hemel in het verschiet met engelen en prachtig gezang. Veel engelen staan al om hem heen.

Hoewel ik nu word geacht deze man te gaan wassen, schuif ik een stoel bij hem aan. Ik ga zitten, omdat ik dan kleiner ben en de man op gelijke hoogte naar mij kijkt. Een engel is veel te groots voor mij, mijn knieën knikken.

"De engelen en het gezang liggen voor u aan de horizon, u bent nog op de aarde, heb nog even geduld, lang zal het niet meer duren. Het is Kerst, Jezus is geboren, dat vieren we nu."

Gouden krullen

1974

In de functie van eerstejaars leerling verpleegkundige werk ik op de afdeling interne geneeskunde van een regionaal ziekenhuis.

Luid wordt er geroepen, als een noodkreet: "Wie gaat er heen? Er is een kindje verdronken en niemand wil met de ambulance mee!".

Ik voel dat ik dit moet doen; hoe langer we wachten of eigenlijk ik wacht des te minder kans dit kind heeft. Er is niemand anders. Als eerstejaars leerling verpleegkundige en met een EHBO diploma op zak spoed ik me naar de hoofdingang van het ziekenhuis. De ambulance staat er al en ik realiseer me dat ik niets weet van hoe het er in een ambulance aan toegaat en hoe je een kind ook alweer beademt.

In deze tijd is er nog geen vaste ambulance verpleegkundige. Als 19-jarige voel ik me plots zo klein en nietig, onbeholpen wanhopig. De ambulance rijdt hard, voor mij veel te hard, en de sirene zingt als een klaaglijk dier in nood. Het is voorjaar. De landweggetjes spoeden aan mij voorbij. Wat is de natuur hier mooi. Ik kijk mijn ogen uit en bekijk de ontluikende lente, die danst, lonkt en pronkt.

Het kleine huisje, onze bestemming, duikt net buiten een dorpje op. Een smal paadje voert de ambulancechauffeur, de trolley, apparatuur en mezelf naar de plaats des onheils. Het is alsof ik achter mezelf aan hol en naar het hele tafereel kijk. In deze tijd ben ik me nog niet bewust dat ik op zulke momenten last heb van dissociatie*.

Echo van het Eeuwige Leven

Het is net een grote pop met kleine blonde krulletjes, de ogen gesloten, ze is pas 2 jaar. Een huisarts zit geknield. Het intuberen lukte hem niet; hij gaat verder met het beademen op de mayo-tube*. Ik kan nu al niet meer. Mijn handen trillen, mijn hart gaat tekeer en mijn adem stokt. De huisarts instrueert me en ik neem de beademing over. De arts moppert me nog iets na. Iemand, een aanwezige EHBOer, masseert het hartje en gaat ook mee met de ambulance.

Dan zijn we in het ziekenhuis. Een anesthesiste, een verpleegkundige, een kinderarts en nog meer nemen het kind van mij over. Hierna ga ik van ellende naast de ambulance op de grond zitten. De wereld draait om mij heen.

Wat voel ik me nu alleen, het is zo stil..., zo stil..., niemand zegt wat tegen mij!

Na een zeer lange tijd wachten in de hal komt de anesthesiste als eerste door de deur. De vader, die nu ook gearriveerd is, blijft rustig staan en hoort de arts aan: "Het heeft niet mogen baten. Er kwam zelfs kroos vanuit de sloot uit de longetjes van het kindje; niets meer aan te doen." De woorden van de arts klinken allemaal zo statisch.

De tijd staat stil, de klok tikt niet meer.

*Het voelt alsof de wereld plots is bevroren,
de zon gedooft is en de maan zich nooit meer laat zien.*

De ruimte waarin we staan lijkt zich vacuüm te trekken.

Alsof de adem ons wordt ontnomen.

Zij hebben hun kind verloren. Verdronken in het kleine slootje achter hun tuin; het hekje had zeker

Echo van het Eeuwige Leven

open gestaan. Wat zo dubbel voor mij voelt is dat dit kindje een schipperskind is dat zou opgroeien op het water. De boot is hermetisch beveiligd en bij hun huis gebeurde dit, zo wrang.

"Ik neem mijn kind zelf mee naar huis," zegt de vader met het kindje in zijn armen gekneld.

"Dat is wettelijk niet toegestaan." Met verbazing en grote ontzetting hoor ik het antwoord aan.

De vader staat nog steeds met het kind in zijn armen gekneld als de politie komt. Hij ondertekent de bekeuring en verdwijnt met zijn kind in de armen gekneld. De blonde krullen wuiven als gouden golven naar mij.

Met lood in de schoenen ga ik de volgende dag weer in het ziekenhuis aan de slag. De hele nacht heb ik liggen woelen en nadenken of dit beroep van verpleegkundige wel wat voor mij is, bij mij past. Maar wat moet ik dan? Ik voel mij geboren en opgevoed om te dienen. Verpleegkundige zijn sluit wel degelijk bij mij aan. Vanuit deze wanhoopsgedachte ga ik werken.

Stil, zo stil en niemand zegt wat tegen mij.

Stil, zo stil en niemand vraagt toch wat aan mij.

Stil, zo stil en niemand weet het

van die wuivende blond goudgolvende haren.

Vele jaren later, mijn emoties voorbij, ervaar ik in die goudgolvende haren een Liefdevolle groet van de ziel.

De goudgolvende haren zwaaien... nog altijd naar mij.

Taboes doorbroken

2014

Van jongs af aan werd ik veroordeeld voor mijn spirituele ervaringen. Het was alsof ik die gewaarwordingen niet mocht hebben. Hierdoor worstelde ik met de vraag hoe ik deze ervaringen een plaats in mijn leven kon geven.

Door de jaren heen heb ik geleerd niet langer bang te zijn voor een mogelijk oordeel. Ik ben losgekomen van het kerkelijk denken en ben eindelijk voor mezelf gaan staan. Ik heb geleerd van mijn spirituele ervaringen en heb mezelf verder ontwikkeld. De angst heb ik losgelaten.

Voor mij persoonlijk is er meer dan waar ze in de westerse gezondheidszorg bij stilstaan, namelijk het eeuwige leven. In het moderne ethische denken wordt de ziel niet meegenomen, maar voor mij vormt de ziel minstens zo'n belangrijk onderdeel van 'het leven' als het fysieke lichaam.

Vanuit Zelfliefde en Zelfrespect heb ik nu rust en vrede gevonden en ik hoop dat mijn echo's, mijn herinneringen, datzelfde kunnen bewerkstelligen voor anderen.